

Telegraful Român

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna

APARE SAPTAMANAL

Abonamente:

Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. — Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe

se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrieri nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiilor

m. rătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile

se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Mărturisirea preotului

O rânduială înțeleaptă și nu fără temei face ca adunările noastre de primăvară să se țină tocmai la începutul postului mare, și să fie împreunate cu exerciții duhovnicești în vederea apropierei de cele două mari taine: a mărturisirii și a împărtășirii.

De aceea scopul conferinței noastre de azi este mai mult decât prezentarea unor comunicări de ordin pastoral sau al înregistrării unor roade ale activității noastre.

Ne aflăm astăzi în fața sfântului altar pentru un lucru mult mai însemnat, pentru reexaminarea conștiinței noastre de oameni și slujitori ai lui Dumnezeu, pentru așezarea ei în bătaia de foc a harului purificator al iertării dumnezeiești.

Înainte de a păși înșine la administrarea tainei mărturisirii pentru credincioși, am venit să o facem fiecare în fața lui Dumnezeu prin duhovnic, pentru propria noastră conștiință.

Și e bine așa. Judecătorii sunt chemați mai întâi ei la judecată. Cei cu menirea de a înălbi viața oamenilor și a statornici în comuniune cu Dumnezeu, sunt chemați să și-o înalbească pe a lor și să și-o refacă cu putere de sus.

Medicii când se apropie de bolnavi se desinfectează ei mai întâi și se apropie cu trupul curat și cu fața luminoasă în fața bolnavilor.

Tot astfel preotul, cu menire să tămăduiască multele rane ale sufletului omenesc, trebuie să treacă mai întâi el prin baia de desinfecție a conștiinței lui.

Viața noastră după trup este în-

conjura de o mulțime de atacatori nevăzuți, pe care știința îi numește microbi. Dar și viața noastră sufletească e etacată de «microbii» pătrunzători ai atâtor ispite, încât numărul celor răniți sufletește și chiar și în vremea noastră de cumplite războaie mai mare decât al celor răniți truște.

Orbi, schiopi și uscați spiritualicește nu sunt în spitale și sanatorii, ci la tot pasul pe cărările vieții. Și toți aceștia nu stau nici măcar aproape de lacul Vitezdei, care e în mijlocul lor, ci aleargă departe de el, sunt străini de minunea și roadele acestei taine a vindecării sufletului.

Ori, ca să putem împărtăși lumină unor asemenea orbiți, ca să putem îndrepta viața scăpătată în gropile atâtor păcate, ca să putem îndrăveni pe cei uscați și paralizați sufletește, trebuie să fie ochiul nostru cel lăuntric curat, să fie viața noastră îndreptată, să fim înșine curățiți și înțăriți de puterea harului ceresc.

Nici pe drumurile pământului nu poate conduce orb pe orb, cum va conduce atunci sufletele pe culmile înșorite ale renașterii cineva care nu a gustat și nu a trăit mai întâi el în lumina și căldura lor harică.

Dar mai sunt și alte motive care fac evidentă necesitatea mărturisirii preotului, tocmai în vederea unei împliniri optime a misiunii lui.

Nu vom putea înțelege deplin experiența smereniei și lacrimile căinței credincioșilor noștri, dacă înșine un experim cufuadarea lăuntrică, recunoașterea propriei noastre micimi, căința de greșelile pe care le-am săvârșit și dreptatea iubitoare a lui Dumnezeu, care în această judecată milostivă ne dă iertarea.

Nu-i vom putea mișca sufletește, nu-i vom putea face să priceapă iubirea și puterea cea fără margini a lui Dumnezeu, care se revelează ca o minune a minunilor în taina mărturisirii, dacă noi înșine n'am tresărit sub presiunea harului ai cărui «ispravnici» suntem.

O, și câte primejdii nu pândesc conștiința preotului! Câte neguri întunecoase nu încearcă să-i învalue ființa! Câte curse nu se întind de către cel rău ca să-l doboare de pe poziția pe care Dumnezeu l-a așezat!

S'ar putea ca cineva să se întrebe: Mai e necesară mărturisirea pentru preot, dacă el stă atât de des în comuniune cu taina și jertfa euharistică, din Sf. Liturghie?

Darul preoției nu produce o imunitate în ființa preotului, care l-ar dispensa să mai îngenunche în taina mărturisirii?

O asemenea cugetare e străină de spiritul adevărat al învățurii creștine. Ar fi o gravă greșală să ne lăsăm seduși de o asemenea ispită. E ca și când ai spune: mai e nevoie să se roage greotul și pentru el, dacă se roagă pentru alții? Sau mai e de lipsă

să facă și el fapte bune, fapte de milostenie, sau ajunge cu aceea că îndeamnă pe alții să le facă?

E adevărat că preoția ne comunică puteri și daruri așa de mari, încât ne ridică mai mult ca pe îngeri. Preoția ne dă puteri supraomenești. Dar acest dar nu face imună firea noastră de păcat. Mântuitorul a dat apostolilor mari daruri. Le-a dat puterea de a propovedui în toate limbile; le-a dat puterea de-a vindeca și tămădui pe bolnavi, dar nu i-a scos din lupta personală cu păcatul. Se pare că sf. Ap. Pavel ar fi voit să ceară odată și darul de-a nu mai fi supus ispitei. Și tot la el găsim răspunsul Domnului: „Destul îți este darul meu».

Suntem oameni. Preoția nu ne privează de posibilitatea căderii în păcat, dar ea ne obligă să fim cât mai străini de el, ne obligă să ne curățim sufletul de petele pe care el le-ar lăsa, ne obligă să ne smulgem din apăsarea de plumb a trupului și să trăim în zona spiritualității curate. Experiența de preot ne face să constatăm că cel rău dă atacul mai ales asupra celor aleși și rânduiți să reprezinte pe Dumnezeu în lume. Pe aceștia îi vrea captivi, răniți neputincioși. Pe aceștia îi vrea slabi, neînfrânați, lacomi, plini de mândrie și de zavistie. Să nu fie!

O știm, cu puterile noastre nu ne putem ridica sus. Ortodoxia este străină de divinizarea puterilor și eforturilor omenești și încărcarea ei cu atribute, care nu-i aparțin.

Ea n'are în concepția ei pentru nimeni dintre oameni cuvântul de «infașibil».

Ea a rămas religia harului care pe cele neputincioase le întărește. Ea este religia mărturisirii pentru toți și pentru preoți; căci izvorul harului iertător este dela Dumnezeu și se revărsă în suflete prin Biserică.

Prea Cuc. părinți și frați,

Sunt două căi care duc spre împărăția lui Dumnezeu: a vieții curate și a pocăinței. „Cine n'a putut merge pe cea dintâi, să urmeze pe a doua, iar cine se sfiește de aceasta, să nu părăsească pe cea dintâi».

Dar pocăința este un mijloc atât de însemnat, încât fără ea se pierde și cea dintâi cale. Pocăința redă sufletului curățenia prin har, ea îi lărgeste orizontul și face să se simtă în adâncurile sufletului puterea lui Dumnezeu.

În taina pocăinții se întâmplă transformările hotărâtoare ale vieții, așa cum se întâmplă în sânul pământului transformări cu rocile dela suprafață, care ajung în sânul lui.

Acolo în adâncurile pământului, la temperatură mare și la o presiune de nedescris carbonul se transformă în diamant. Din moale, sfărâncios și fără consistență, el ajunge cel mai tare și mai prețios element de suprafața pământului: diamantul. Tot astfel și calcarul, pe care-l vedem noi că-l rod și-l mână apele dintr'un mal într'altul. Când ajunge la o presiune imprescriptibilă, calcarul acesta, fără-

miturile acestea de cretă, se transformă în marmoră tare, strălucitoare în care oamenii își scriu numele și de care își leagă amintirea.

Căldura și presiunea din adâncul pământului fac din două elemente care reprezintă vremelnicia și efemerul, alte două care sunt acum simbolul supremei valori și a veșniciei.

Ceva analog se întâmplă în pământ cu un alt element, cu care Iisus a asemănat pe apostoli, cu sarea. Sarea începe a se forma din bobite mărunte dintr'o pătură apropiată de suprafața pământului. Cu cât ajunge mai în adânc, mai în mediul potrivit închegării ei, particulele mărunte se adună, formează blocuri consistente, care elimină din mijlocul lor corpurile străine, eterogene, rămânând sarea curată și bună pentru trebuințele vieții omenești.

Sunt trei imagini, trei termeni de comparație, care ne înlesnesc să pricepem acțiunea de purificare și transformare a harului care se dă prin sfintele Taine, și în chip deosebit prin taina mărturisirii, a împărtășirii și a preoției. Aceste taine nu pot exista una fără de alta, atât în întemeierea lor, cât și în funcția lor harică. Confesiunile care nu au preoția, n'au nici mărturisire, nici cuminecare.

Precum în adâncul pământului nu s'a încheiat procesul acesta de transformare a carbonului în diamant și a calcarului în marmoră, așa nu s'a terminat nici procesul de curățire transformare și întărire a vieții sub presiunea și căldura harului ceresc.

Puterea și dragostea lui Dumnezeu se întâlnesc mai întâi în taina mărturisirii, care e cea dintâi judecată a noastră în fața lui Dumnezeu. Cu cât ne vom apropia mai des, cu cât adâncă smerenie și sinceritate, cu cât vom avea tăria să fim proprii noștri acuzatori, cu atât iertarea lui Dumnezeu ne va învalui mai deplin, cu atât ziua «cea mare» a judecății, singura zi pe care Scriptura o numește «mare», — căci în ea se desvăluie toată viața noastră, — cu atât această zi nu va mai fi «înfricoșată», ci va fi o zi de fericire, o zi în care se va așeza adevărata cunună a vieții.

Da, frate în Hristos, taina mărturisirii este și un mijloc de iertare și învoire sufletească, dar și un izvor de întărire a conștiinței și misiunii preoțești. Căci cu fiecare mărturisire preotul poate deveni un mai înflăcărat apostol încrezător în puterea harului.

Preoția se întâlnește în mărturisire cu ea înșasi. Un preot care nu se mărturisește, e un preot, care deși nu poate împiedeca puterea sfințitoare a harului, care e mai tare decât nepăsarea lui, e totuși prin viața lui nerenăscută și opacă, o povară care apasă și smintește simțirea religioasă a păstoriților.

Și acum că popasul lămuritor lângă lacul Vitezda ne-a fost poate prea lung, să ne aruncăm cu smerenie și sinceritate, cu mărturisire și căință în valurile harului iertător. Așa să fie.

Preot VASILE COMAN

Concurs

Pentru întregirea protopopiatului DOBRA se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile sunt:

1. Salar dela Stat, conform pregătirii teologice a protopopului.
2. Până la zidirea casei parohiale protopopești, parohia Dobra se va îngriji ea de locuință corespunzătoare protopopului.
3. Sesiune parohială: 14 jugăre în parohia Dobra, și 3 jugăre 800 st. p. în filiale, teren arabil.
4. Diurna de protopop dela Stat.
5. Stolele obișnuite în protopopiatul Dobra.
6. Diurnele dela vizitațiile canonică și dela alte deplasări făcute în protopopiat.

Cererile de binecuvântare de candidare și de Concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta la Consiliul Arhiepiscopesc în Sibiu.

Sibiu, din ședința plenară, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 15 Martie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Temeiuri pentru credință

III

Dar mai rămâne un larg teren de preocupări, o serie întreagă de discipline în care este angajat tineretul universitar și din care de asemenea s'ar putea scoate temeuri pentru credință. Mă gândesc la literă, muzică, pictură, sculptură, arhitectură, adică la disciplinele închinete în ultimă analiză frumosului, artei. Așa cum ne-am întrebat pentru filosofie și știință, ne întrebăm și pentru artă: Este arta favorabilă credinței sau dimpotrivă este o toxină care otrăvește izvoarele adânci ale înălțării sufletului spre Dumnezeu? Creștinismul s'a opus cumva artei, a culcat-o el cumva în patul lui Procust, retezându-i avânturile spre sublim? Întrebarea din urmă ar putea chiar să surprindă pe câte cineva. Și totuși s'a făcut procesul creștinismului în numele artei «independente», al «artei pentru artă». S'a zis în primul rând că creștinismul, cu năzuințele sale spre transcendent, cu doctrina sa și cu practicile sale rigorige, a dat lovitură de grație artei antice. Că Iisus a învins pe Apollo. Că odată cu apariția zorilor creștinismului marele Pan a murit și că abia Renașterea, la începutul epocii moderne, legând din nou firul cu cultura antică și inspirându-se din duhul păgân al antichității, a izbutit să dea un avânt nou diferitelor ramuri ale artei. Că, în fine, întunecatul ev-mediu n'a fost numai o moarte de o mie de ani pentru filosofie și știință, ci și pentru artă. Și aceasta numai din cauza religiei, din cauza creștinismului.

Și de data aceasta însă, trebuie să pronunțăm un *nu* categoric. Așa cum istoricii filosofiei H. Ritter, Martin Grabmann, Horéau, De Wulff, Gilson și alții au dovedit că filosofia n'a stagnat în evul-mediu și că închinarea ei se datorește altor cauze decât creștinismului, așa cum marele istoric al fizicii Pierre Duhem a demonstrat că în evul-mediu s'au continuat, cu toate vitregiile vremii, cercetările științifice, tot asemenea Nordström și alți cercetători au arătat bogăția de forme culturale pe care le-a cultivat creștinismul, tocmai în cea mai ponegriată epocă a istoriei. Nu, creștinismul n'a oprit arta, ci dimpotrivă i-a dat cele mai înalte motive de inspirație și a făcut-o să atingă culmi peste care nu se va putea trece. Creștinismul a luptat împotriva artei antice numai pentru că aceasta era legată de cultul imoral al idolilor și luptă și astăzi împotriva artei pătrunsă de duh păgân. Creștinismul are o prea înaltă concepție despre lume și viață, iar arta, în creștinism, ocupă loc de frunte, ca mijloc de revelare și simbolizare a transcendentului. Artistul nu este un simplu muritor ca oricare altul, ci el este un inspirat, un vas ales, mai mult chiar, un colaborator al lui Dumnezeu. Creatorii de cultură în general și artiștii în deosebi împlinesc lucrul lui Dumnezeu pe pământ, sunt instrumentele Sale, care modelează în formele artei simulacru vesniciei. Artistul rupe porțiuni din tainele ascunse, se apropie prin experiența sublimului de trăirea extatică a marilor mistici, experimentează pe plan natural ceea ce sfinții experimentează pe plan supranatural și contribuie împreună la opera divină a transfigurării lumii. Artă, în concepția creștină, și cultura în general, izvorăsc din tainica nostalgie a paradisului, cum foarte frumos a arătat acest lucru dl prof. Nichifor Crainic. Filosofia creștină a culturii pune originea imboldului spre cultură în amintirea paradisului pierdut și în nădejdea regăsirii lui. Dumnezeu însuși colaborează

cu oamenii în general și cu creatorii culturii în special pentru ca aceștia, din chipuri ce sunt ale lui Dumnezeu să devie din ce în ce mai asemenea Creatorului lor, prin asemănarea cu Iisus Hristos. Dumnezeu însuși se pleacă cu iubire spre creatura Sa, intră în comuniune cu omul și prin această intimitate de eu-tu, omul este restaurat în demnitatea sa primordială, cum a arătat în chip magistral în ultima sa lucrare Părintele Rector D. Stăniloae. Căci Dumnezeu creștin nu ține strănse frânele cenzurii transcendente și n'are nici un motiv ca creatura Sa, scoasă prin iubire dela neîntâlnire la existență, să-i rămână străină, să nu-și cunoască Creatorul și să nu intre în comuniune iubitoare cu El. Într'aceasta este Iisus Hristos restauratorul omului, întrucât prin El omul poate ajunge la o desăvârșire asemănătoare cu a lui Dumnezeu. Într'un cuvânt, prin Iisus Hristos omul se îndumnezeiește, cum învață doctrina ortodoxă, care, la antipodul culturii desdumnezeite a vremurilor mai nouă, ridică pe omul renăscut în Iisus Hristos la o demnitate amestec de înaltă, dându-i model vesnic de imitat pe Dumnezeu-Omul Iisus Hristos.

Privită dela înălțimea unei asfel de filosofii a culturii, arta capătă și ea o demnitate extraordinară. Artistul nu mai este un cârpaci oarecare, iar arta sa nu mai este un produs subiectiv, fără un scop mai înalt și fără o anumită ținută morală. În concepția creștină frumosul are o existență și o valoare obiectivă, nu una subiectivă. Frumosul este dat. El are anumite trăsături ideale, de care artistul trebuie să se apropie cât mai mult, apropiindu-se astfel de desăvârșire. Frumosul absolut, în ultimă analiză, se confundă cu Dumnezeu însuși, frumusețea fiind, după mărturisirea lui Dionisie Areopagitul, numele lui Dumnezeu, adică unul dintre atributele ființei divine. Fiind creatură a lui Dumnezeu, lumea însăși este frumoasă, este pătrunsă pe dinlăuntru de frumusețea formelor pe care le-a imprimat lumii înțelepciunea divină. Pentru gânditorii ruși creștini Pavel Florenski și Sergiu Bulgakov, frumusețea divină este un fel de al patrulea ipostaz în ființa divină, frumusețea care poartă întreaga fire, dându-i o strălucire supranaturală. Iar artistul, împreună cu eroul și cu sfântul, repară, în colaborare cu Dumnezeu, spărțiurile făcute de voia liberă a omului și de păcat în splendoarea lumii create de Dumnezeu.

Nu este locul să expun, nici chiar în liniile ei generale, concepția creștină despre cultură în general și despre artă în special. Chiar și din cele spuse se poate înțelege ce preț ridicat are arta în concepția creștină. De aceea, de aproape două mii de ani, tot ce înseamnă mare artă este legat de inspirația creștină. În literatură, în pictură și sculptură, în muzică și în toate celelalte înfățișări ale frumosului, s'au creat opere nemuritoare, prin care simțim pe Dumnezeu aproape, simțim cum ni se purifică gândurile și simțirile și cum ne apropiem de o lume mai frumoasă și mai bună. *Divina comedie* a lui Dante, *Paradisul pierdut* al lui Milton, romanele lui Dostoievski, pătrunse de duh creștin, ne transpun într'o lume cerească sau într'o lume a purității copilărești, asemănătoare cu aceea a paradisului. Pictura lui Rafael, a lui Giotto, a lui Botticelli, a lui Fra Angelico, a lui Rembrandt, a lui Albrecht Dürer sau a maestrului Grigorescu, ne apropie de cerul senin al imaginației pioase și ne face să trăim cele mai sublimite emoții artistice. Arhitectura și sculptura creștină au ridicat lui Dumnezeu adevărate imne de piatră și mar-

moră, presărând lumea cu gigantice catedrale sau modelând minuscule ighiuvaeruri sacre. Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol, ctitoria lui Justinian, domul din Milano, Sf. Petru și Pavel din Roma, Notre Dame din Paris, bisericile din orașul muzeu Rouen, catedrala din Köln, Curtea de Argeș — regina arhitecturii religioase românești — biserica Stavropoleos din București și câte alte construcții grandioase sau modeste bijuterii pioase, toate acestea vădesc credința și spiritul de sacrificiu al celor care le-au făurit. Iar muzica, prin liturgia și celebrul «Stabat» al lui Palestrina, prin oratoriile lui Haydn și Bach, prin Missa solemnă a lui Bethoven sau Requiemul lui Mozart, ne-au făcut părtași ai armoniilor suprafrești. Haydn însuși, când a ascultat pentru prima dată fraza muzicală și «se făcu lumină»... din celebrul său oratoriu *Creștinismul*, a ridicat mâinile către cer zicând: «Nu dela mine vine aceasta, ci de acolo (de sus)».

Prin urmare, «când arta își soarbe puterile din adâncul lui Dumnezeu, ea apare ca o floare pe creanga religiei. Ceea ce zace sub tăcerile nepătrunse ale cunoașterii mistice, izbucnește în exploziile de lumină ale artei», după o foarte frumoasă expresie a dlui prof. Nichifor Crainic. «Un Dante, un Giotto, un Bach, vor fi făcut pentru menținerea unei conștiințe religioase în țările lor, tot atât cât armata predicatorilor care le evanghelizează de sute de ani», cum afirmă dl prof. Tudor Vianu. «Ceea ce religia și profetii au început prin a spune, muzica a sfârșit împlinind», afirmă și profesorul D. Cucușin, iar un alt profesor de artă, I. Nonna Ottescu, mărturisește: «Cu cât ascult muzica mai mult, cu atât mai evlavios mă întorc către Tine, Doamne».

Prin urmare, adevăratul frumos reflectă o lume transcendentă și ne înalță pe trepte invizibile spre acea lume. Plutind pe aripile frumosului, ne apropiem de frumusețea însăși, de Dumnezeu. Și numai atunci se poate vorbi de o artă mare, de o artă în adevăratul sens al cuvântului, când ea ne purifică, ne spiritualizează și ne îndreaptă cugetele spre transcendent. Adevărata artă nu poate fi imorală și nu poate să vadă un dușman în religie sau o strămtare a ei în criteriile frumosului concepute creștinește, ci dimpotrivă adevărata artă își găsește în creștinism plinirea ei firească, desăvârșirea.

Sfârșind, nu voi scoate prea multe încheieri din cele spuse. Încheierile le-am tras și până acum, ori de câte ori s'a ivit prilejul și le poate trage oricine foarte ușor. Filosofia, știința și arta, adică ramurile de preocupări în care este angajat tineretul universitar, prezintă nesfârșite temeuri pentru credință. Și e vremea ca aceste temeuri să fie căutate și folosite din plin. Vremea în care trăim nu mai îngăduie nimănui, și cu atât mai puțin tineretului universitar, să-și risipească sufletul în escapade intelectuale și morale. Nu e vremea filosofoilor dizolvante, nici a științei negativiste, nici a artei decadente. E vremea întăririi cugetului și a simțirii, a pregătirii sufletești pentru credința mântuitoare. Numai așa putem să avem viață și încă mai multă să avem, cum a făgăduit Domnul nostru Iisus Hristos celor care vor crede în El.

Diacon Dr. EM. VAȘILESCU

Zicala bătrânească „sângele apă nu se face” s'a dovedit adevărată și prin dania miilor de români care, de bună voce, s'au dus la Centrul de sânge conservat al armatei, să dea sânge pentru ostașii răniți.

Prof. Silviu Dragomir

cronicarul suferințelor ardeleni

În istoria Ardealului veacul al 18-lea este veacul unei revoluții permanente. Începând cu brașovenii, cari la 1701 își strigă în Alba-Iulia protestul împotriva desființării Mitropoliei străbune și până la frângerea pe roată a lui Horia în decada care începe a se împurpura de vâpala vitoare revoluții franceze, solul sufletesc al Ardealului dăduie de un cutremur neîntrecut, care impune pentru prima dată guvernului Majestății Sale dela Viena în chip masiv marea problemă a națiunilor încătușate.

Interesant este acest veac în trecutul Ardealului și unic în felul său!

E veacul unei revoluții populare pentru credință, veacul unei revoluții permanente pentru spirit. Greu se mai poate atesta undeva vre-o atât de tenace revoluție populară, necărmulită de vre-o grupă de intelectuali. Dar și mai greu se poate arăta undeva vre-o revoluție populară pentru bunurile superioare ale spiritului. De obicei masele se revoltă pentru pâine, dar nu pentru suflet.

Nimic nu poate vădi mai luminos noblețea acestui popor, care îl ridică cu totul peste categoria masei purtate haotic de instincțele inferioare, decât această voință de sacrificiu suprem pentru ceea ce valorează mai mult decât orice bun material. Ca un ecou colectiv răsună în acest veac cuvântul de unică splendoare al unui bătrân în fața autorității imperiale:

„Acest cojoc, care-l am pe mine, e acum al meu. Dacă vrea să mi-l ia crâiasa, i-l dau. Dar nu am decât un suflet, pe care eu îl păstrez pentru Dumnezeu din cer și nici o putere omenească nu-l poate îndoi».

Cu această hotărâre neclintită au mers țărani și preoții țărani la temniță, de unde n'au mai ieșit decât oasele lor, cu această voință de jertă au răbdat bătaia, chinuri și ucideri, fără să-i încovone nimic.

Câtă vreme stăpânitorii strălăni nu s'au atins și de credința lui, poporul a mai răbdat. Dar când, la începutul veacului al 18-lea, au avut nenorocita inspirație să încerce a-i fura și sufletul, smulgând din el credința care îl distingea de asupritori și-l lega de frații români de pretutindeni, atunci n'a mai putut suporta. Poporul ardelen a simțit atunci că însași existența lui spirituală este primejduită. Planurile și sentimentele stăpânirii străine i s'au descoperit în toată grozăvia lor insuportabilă și din acea clipă toate punțile între el și acea stăpânire s'au rupt pentru todeauna.

Aci stă marea semnificație națională a luptelor pentru credință din veacul 18-lea.

Ele au forțat cursul vremii, pregătind lupta politică sistematică a Românilor din veacul al 19-lea.

Profesorul Silviu Dragomir are meritul de a fi zugrăvit în culori vii ca un maestru neîntrecut această vreme de eroism și de martiraj ardelen. Cartea Domniei Sale: „Istoria Desrobirii religioase a Românilor ardeleni” în două volume e un document adâncitor împotriva veleității oricui de-a reînol robla timpurilor înfricoșate de odinioară, prin înfățișarea suferințelor fără număr pătimate de românismul nostru sub stăpânire străină și a eroismului spiritual neîntrecut pe care l-a dovedit acest neam în trecutul său. În Ardeal este poate cea mai populară carte de istorie.

E o carte pe măsura martirologiilor cari descriu mucenicile primilor creștini.

Azi profesorul Silviu Dragomir continuă lupta istoriografică pentru evidențierea temelurilor de nezdruclinat ale drepturilor noastre. Studiul său cel mai recent „La Transylvanie avant et apres l'arbitrage de Vienne”, concentrează argumente statistice, istorice, geografice, economice, spirituale, cari acoperă, prin evidența și bogăția de ridicol ori ce încercare de-a prezenta lucrurile altfel.

Profesorul Silviu Dragomir când se apucă de un lucru toarnă în el suflet, viață, vederi cuprinzătoare și o argumentație care copleșește.

D. Stăniloae

Popas spiritual la Dumineca Ortodoxiei *

de Prof.-Preot Simion Radu

Societatea „Sf. Gheorghe” dela liceul nostru increstează pe răbojul activității sale acest popas festiv, al doilea de acest fel în cursul anului școlar curent.

Primul l-am increstat la sfârșitul lunii Noembrie 1943, când a ținut să comemoreze cu toată cuvînța amintirea Marelui Ierarh Andrei Șaguna, dela a cărui moarte s'au săvârșit 70 de ani, a Prințului Bisericii Ardealului, bărbatul providențial, dătător de legi și datini, pe care înțelegem să-l luăm drept pildă de credință față de Biserica strămoșască, de luptă și dragoste neajmărită pentru binele neamului.

Personalitatea sa eroică, polyvalentă, trebuie să ne stimuleze pe căile viitorului.

Al doilea popas îl facem azi, zăbovind în inima prasnucului de lumină spirituală care se revarsă peste noi din Dumineca Ortodoxiei.

Aceste popasuri sunt idei forțe în opera de educație pe care o săvârșește școala. Ele sunt energii morale imense pentru tinerele generații care mâne vor lua în mână torța de lumină cerească, de credință și faptă eroică, ducând-o tot mai departe, aprinsă și îmbogățită cu noi posibilități de valorificare și desăvârșire.

Acum popasurile sunt istorie actualizată, crâmpene de veșnicie coborâte în temporalitate, sau fragmente de epopee divină, pe care gustându-le te simți purificat și întărit pe drumul aspru al vieții. În ele vezi puterea jertfei care creiază, înobilează, și înalță îndemnând pe cel înțelept să treacă eroic peste tot ceea ce este uneltire și piedecă în calea binelui.

Popasul are deci o tendință educativă, precum în genere este educativă întreaga tendință a istoriei. Ea vrea să fie un pedagog al vieții, o căluză fidelă peste spinii realității dure.

Când orice popas e binevenit, cu cât mai de folos este popasul care-l facem ca o meditație pe marginea tradiției Bisericii Ortodoxe, care în cazul de față se îmbracă și cu tradiția sfântă a neamului românesc.

Fără această tradiție dinamică actualizată în popas, istoria n'are continuitate nici puncte de întâlnire și solidaritate organică cu înaintașii eroi. Fără ea indivizii și popoarele se sting. Pentru că ea împrumută urmașilor forța morală care le dăruiește spiritul național, de care depinde durabilitatea lor.

Când toate popoarele lumii caută să se lege conștient de cele mai îndepărtate fire ale trecutului lor, pentru că ele sunt ferment de înviorare și dau certitudinea rămănerii lor în istorie, fi-vom oare, noi, Românii, mai puțin înțelepți decât ele, când avem o tradiție mai bogată și mai de valoare decât toți?! Nu, desigur! Numai pe linia tradiției noastre milenare care reprezintă fondul permanent al eului național, găsim asigurată continuitatea noastră sub soare. Și această tradiție este religioasă și ortodoxă.

Din sânul acestei tradiții, societatea noastră desprinde azi două mari momente răscolitoare de istorie.

Întâiu face să ne ducem în istoria bisericii universale și să ne amintim de anul 842, când după un secol de luptă, s'a așezat în Biserică la locul de cinste cultul sfințelor icoane, hulite de nepricepuții împărați bizanți iconomahi și iconoclaști dintre ani 732—842.

Al doilea este legat de încercata noastră istorie bisericăască pomenind cu evlavie și recunoștință eroismul religios al strămoșilor martirizați pentru credința ortodoxă în sec. al XVIII-lea, de către catolicii habsburgi.

Momentul prim ne actualizează Dumineca Ortodoxiei din 19 Febr. 842, când împărăteasa Teodora așează icoane în biserică și în casele credincioșilor, îndemnându-i să le dea cuvenita venerație, după învățătura celui de al VIII-lea sinod ecumenic (787). El ne învață să venerăm

icoanele, căci ele sunt „ferestre către cer”, după expresia frumoasă a unui cărturar român, credincios, dl prof. univ. V. Papiian. Sunt frânturi de lumină harică pe pământ, prin care privim pe Dumnezeu și aleșii Săi. Ele sunt izvoare de apă vie, de credință ferbinte, care ne revarsă în sulette puteri nebiruite în luptă. Iar închinându-ne lor ne simțim transfigurați, petrecând în ceata celor plăcuți lui Dumnezeu, în apropierea de locul pe care-l simțim ca destinul nostru ultim.

Și neamul românesc, mai mult decât oricare, a înțeles mesajul ceresc al icoanelor, al moaștelor și al sfinților. De aceea s'a legat de ele indiscutabil cu toată ființa și'n jurul lor și-a țesut destinul, bine știind că prin ele are sprijinitor și Părinte pe Dumnezeu, care-l va mântui în vezi din orice nevoie.

Și așa a fost.

Icoanele au rămas scutul nostru în veac și ele împodobesc toate lăcașurile noastre, mărturie dreaptă a prezenței divine și a credinței în Dumnezeu. Și nu s'a îngelat.

Cu aceasta am ajuns la momentul al doilea al poporului de față: *Dumineca Ortodoxiei românești.*

Neamul acesta s'a legat atât de strâns de legea lui Hristos, de icoanele și datinele, sărbătorile și darul Lui, încât nici o forță pe lume aceasta nu a putut și nu va putea să-l scoată din făgașul sfânt al acestei tradiții.

Câte n'a îndurat el în fața uneltirilor catolice, care căutau să-l răpească credința și să devină atotstăpânitoare peste mult încercatul nostru Ardeal!

Dar n'au putut frânge decât o ramură din codrul cel verde al ortodoxiei românești. Sufletul neamului nostru a stat mereu legat de Biserica strămoșască, în care a aflat izvorul mântuirii sale.

Neamul acesta cuminte a mers pe dăra de lumină a creștinismului autentic, așa cum l-a rânduit Dumnezeu în lume, nimic lăsând afară sau adăugând din cele ce a primit dela întemeietorul său, Isus Hristos, mântuitorul lumii.

În această taină a autenticității sale, stă țaria Ortodoxiei ecumenice și biruința celei românești, încoronată cu cununa de spini așezată pe capul atâtor părinți martiri, în sec. al XVIII-lea.

Punerea în lumină a acestor adevăruri este firul conducător al programului ședinței noastre.

Dragi tineri, pentru creșterea voastră aleasă facem acvî popas, în această Duminecă plină de învățăminte.

Din inima ei doresc să desprindeți glasul strămoșilor care vă cheamă la și mai multă credință în Dumnezeu pe care ei au apărut-o cu prețul atâtor jertfe, pesta care mulți din voi trec nepăsători.

Credința acestora a zăgrăvit ieri icoanele în biserică și în mănăstiri, făceau din ele monumente de cea mai înaltă cultură, admirate și de străluni și ne-a dăruit un suflet călît după duhul plin de bună-tate și de fertare al Fiului lui Dumnezeu. Și tot numai ea, ne-a dat o țară întregită printr-o conștiință națională pe care ea a germinat-o și a strejuit-o.

De aceea vă sfătuesc să țineți cu toate puterile sufletului și ale trupului vostru la această credință, zăgrăvită în icoane. Stați strâns uniți în jurul Bisericii mântuitoare și nu fiți rezi ai jertfei părinților care au pățimit răstignire pentru icoane și altar în timpurile trecute, în temniță la Kufstein, Sibiu și aievea. Pe aceste durări fără de seamă se zidește mângăierea și bucuria noastră de azi. Ei sunt ctitorii legii ortodoxe românești, ca și al României de ieri și de totdeauna.

Așa veți dovedi că înțelegeți și vă integrați în trecutul glorios al neamului, pregătindu-vă să-l duceți tot mai sus.

Nu vă îngelați! Națiunea care nu-și respectă tradiția religioasă, cea mai vie și mai fecundă din viața sa, are o viață de suprafață, nu de adâncime și curând va fi aruncată de soartă în primejdie și călcată în picloare de dușmani. Tradiția aceasta

pentru noi este istorie și încă cea mai luminioasă, istorie de sbucium, de luptă și de biruință.

În contact cu ea, ca și legendarul Anteu, ne sporesc puterile cu binecuvântarea Celui de sus și orice cursă a vrășmașului devine zadarnică.

Încheld, doresc ca statul meu să facă să rămână în sufletul fiecăruia din voi glasul de foc al poetului profet, care ne așteaptă degrabă și cu înfrigurare la Ciucea robită: „Tineri, ștergeți praful de pe icoanele și altarele strămoșești și vă închinați lor!”

Așa dovediți că ați desprins semnificația morală a clipei de față, urmând exemplul părinților iubitori de Dumnezeu și neam. Așa Dumnezeu va fi aproape de noi și cine poate fi contra noastră? El ne este zid și liman, cum ne-a fost și în trecut. Cu El înalote ca să scriem a veacurilor carte: fericirea veșnică a sufletului vostru în cer și a neamului nostru pe pământ.

Omăgierea dlui Prof. Victor Papilian

— Un deceniu dela apariția piesei „Cerurile spun...”

Filiala sibiană a Societății ortodoxe naționale a femeilor române a programat pentru seara de Marți 14 l. c. în cadrele obișnuitei sale acțiuni misionare din sfântul și marele post, o reprezentație teatrală cu misterul creștin ortodox „Cerurile spun...”, de Victor Papilian, executată de Gruparea dramatică universitară, sub conducerea autorului.

Datorită osârdiei membrilor Comitetului de conducere—și mai cu osebire doamnelor Sofia St. Meșes (președintă), prof. Minodora Belea (secretară) și Maria Baciu (casieră), care au făcut pregătirile trebuincioase în acest scop, — spațioasa sală a teatrului municipal a fost ocupată până la ultimul loc. În asistență, am remarcat pe P. Sf. Episcop Dr. Vasile Ștan al Maramurășului, Păr. Consilier arhiepiscopesc Dr. Spiridon Căndea și Păr. Prof. Dr. Grigorie T. Marcu, reprezentanți I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, dna și dl General C. Negoescu, prefectul județului Sibiu, dna Principesa Alexandrina Cantacuzino, președinta generală a Societății ort. naț. a femeilor române, însoțită de dna Costea, casiera Societății, dna și dl Prof. univ. Dr. Aurelian Ionașcu, decanul Facultății de Drept, dna și dl Prof. univ. Dr. Victor Papilian, decanul Facultății de Medicină, Păr. Ștefan Meșes, directorul Arhivelor Statului, ș. a.

Într'una din pauzele spectacolului dna Sofia St. Meșes, președinta regionalei ardelenice și a filialei Sibiu, a rostit un succint și cald cuvânt omagial la adresa dlui Prof. Victor Papilian. Pentru frumusețea sa, îl reproducem aici:

„Prin negura grea și agitată a vremii, plină de griji, de lacrimi și dureri, o putere vie și cuceritoare, mânăta de vraja binecuvântată a artei se strecoară mulcom ca o supremă mângăiere și încântare, pentru a ne însentina sufletele și pentru a le ridica în sfere înalte de superioară gândire și simțire, până sus spre desăvârșire, până sus, unde «Cerurile spun...».

Minunata seară de astăzi, ne-a fost dăruită generos de marele pasionat al armoniei, de neastămpărul creator al spiritului de subtilă rezonanță filosofică creștină-ortodoxă, și, permanent chinuit de nostalgia frumosului și a perfecțiunii, de artistul, educatorul și profesorul Victor Papilian.

Toată opera bogată a scriitorului Victor Papilian pleacă dintr'un nobil imbold misionar. Ea poartă pecetea rasei, se sprijină pe sănătatea morală a tradiției virtuților românești istorice și religioase și constituind luminoase capitole de pedagogie națională, se integrează strălucit în patrimoniul valorilor neamului.

Societatea ortodoxă națională a femeilor române, ea însăși în slujba unor mărețe scopuri religioase-morale și na-

ționale, fiind acum de față prin tot ce ea are mai bun, mai nobil și reprezentativ, prin prezența ilustrei sale președintă generală și mare româncă Principesa Alexandrina Cantacuzino, își îndeplinește o datorie de conștiință, rugând autorul, pe distinsul profesor V. Papiilian, podoaba Universității clujene, să primească omagiul nostru de adâncă admirație și recunoștință.

Și îl mai rugăm să primească din partea noastră aceste flori, ca un mic semn al marelui noastre prețului.

Sărbătorirea dlui Prof. Victor Papilian coincide cu împlinirea unui deceniu, de când dsa a dat publicității piesa intitulată „Cerurile spun...”.

Era în Martie 1934. Profesorul Nicolae Colan, rectorul de atunci al Academiei teologice „Andreiane”, astăzi P. Sf. Episcop al Vadului, Feleacului și Clujului, pornise la drum revista de familie „Viața Ilustrată”. Primul ei număr oferea, printre altele, începutul piesei „Cerurile spun...”, pe care o extrase apoi într'un volumăș simpatic.

De-atunci încoace, a fost reprezentată de mai multe ori pe scenele teatrelor din Cluj și Sibiu. Autorul ei, membru marcant al FOR-ului, a sprijinit cu râvnă și avânt, în orice împrejurare, manifestațiile publice ale Ortodoxiei.

Cu gândul la tot ce a făcut pentru mărirea ei — și a făcut într'adevăr totul — Biserica noastră se asociază cordial la înflăcăratele omagii de cari s'a învrednicit a se împărtași Marți 14 l. c. Profesorul Victor Papilian.

(+)

O laborioasă activitate de o jumătate de veac

— Modestă sărbătorire —

Președintele băncii „Albina” din Sibiu, dl Dr. Ilie Beu, împlinește în anul curent o jumătate de veac, de când se găsește în slujba celui mai vechi institut român bancar din întreaga noastră țară: „Albina”.

Venerabilul președinte, dl Dr. Beu, care atinge anul acesta vârsta patriarhală de 80 de ani, pe lângă munca sa profesională de tămăduitor de boale corporale, a desfășurat o întinsă lucrare literară medicală și culturală, în deosebi în societatea sibiană, dar și în viața publică a României întregite. Meritele sale, în jurul progresului realizat de institutul ce l-a condus atâta timp, sânt evidențiate în Nrul 11 din a. c. al „Revistei Economice”, închinat sărbătoritului. Reținem din aceste date faptul că Dr. Beu a perseverat pe drumul tras de fericirii săi înaintași, așa că „Albina”, în epoca României întregite, a contribuit în scopuri culturale din fondurile distribuite de adunările generale, fără a pomeni și de alte danii, peste 22 milioane de lei.

Cu ocazia adunării de astăzi, Sâmbătă, a băncii „Albina”, vrednicul său președinte va fi sărbătorit în cadre modeste, impuse de văltoarea zilelor de astăzi.

Urăm ani mulți, cu bine și sănătate, dlui președinte Dr. Ilie Beu.

Dumineca Ortodoxiei la Liceul Andrei Șaguna din Brașov. Duminecă 5 Martie a. c. ora 12 după sfânta Liturgie, s'a sărbătorit în sala festivă a lic. A. Șaguna din Brașov, în cadrele Soc. „Sf. Gheorghe” a elevilor dela acei liceu, într'o ședință comemorativă, Dumineca Ortodoxiei.

Cuvântul festiv, rostit de Păr. Iuliu Ișă, președintele de onoare al Soc. despre „Ortodoxia mântuitoare”, a fost încadrat de un frumos program artistic alcătuit din cântări religioase de-ale diferiților compozitori, executate de corul liturgic al liceului condus de dl prof. I. Șuten, și recitări de poezii de către membrii societății, dintre cari s'a distins în deosebi elevul Horia Popescu, cl. 8 cu poezia „Darurile Domnului” de V. Militaru.

Au participat, pe lângă publicul din oraș, P. C. Sa Păr. Nicolae Șinghe, adm. protopopesc, dl dir. I. Moșoiu și întreg corpul didactic al liceului. — Cor.

* Cuvânt de deschidere, rostit la ședința festivă organizată întru cinșirea Duminecii Ortodoxiei, la 5 Martie 1944, în liceul „Gheorghe Lazăr” din Sibiu.

Nr. 2911/1944.

„Darul vostru e dar cereșc“

Facem cunoscut oficiilor protopopești și parohiale din Arhiepiscopia noastră că „Ajutorul de Iarnă” organizează în zilele de 25—26 Martie a. c., o colecție generală, cu lozina: „Darul vostru e dar cereșc”.

Colecția se face în bani și are de scop strângerea unui fond pentru ajutorarea familiilor luptătorilor săraci și în general pentru asistența de război.

Ca în toate prilejurile de acest fel, Cucernica Preoțime din Arhiepiscopia noastră va da întregul său concurs acestei acțiuni. Se va face apel la societatea Reuniunea femeilor ortodoxe din parohii, rugându-se membrele de a face propagandă prin vecinătatea lor în săptămâna ce urmează. În Prăznicul Bunei-Vestiri se vor ține cuvântări cu indemnuri potrivite în vederea colecției. Se va arăta că și darurile cele mai neînsemnate sunt bine primite înaintea lui Dumnezeu. Nu cât dă cineva, ci cum dă, frage în cumpănă: „Pe dătorul de bunăvoie iubește Dumnezeu” (2 Cor. 9, 7).

În acest duh să ne facem datoria către familiile iubiților noștri ostași cari au sângerat și sângerează încă pe câmpul de onoare.

Sibiu la 17 Martie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Dela Societatea ortodoxă națională a femeilor române din Sibiu. Duminecă, în 19 l. c. ora 11,30, în sala mare a prefecturii județului Sibiu, va vorbi dl prof. *Grigore Popa* despre: Cine are dreptul să moară pentru adevăr? Conferința aceasta, organizată de Societatea ortodoxă a femeilor, va fi încadrată de cântări religioase și patriotice, executate de corurile mixte ale școlilor normale de băieți și fete „*Andrei Șaguna*”. Publicul e invitat a participa, în număr cât mai mare, la această manifestație.

Replică plină de demnitate au dat studenții universității Daciei superioare, în frățietate cu profesorii lor, la actele de sălbătăcie săvârșite zilele acestea din partea studenților unguri dela Cluj. Un memoriu s'a redactat, în ședința Colegiului universitar, spre a fi trimis universităților din străinătate în scop de a despăvăli faptele ce se comit de vecinii dela apus împotriva națiunii române.

† **Olimpia Morariu**, născută Mihăițanu, soția veneratului protopop *Iosif Morariu* al Dobrei, a încetat din viață și a fost înmormântată în 12 Martie 1944 în cimitirul din comuna Dobra. În vecl pomenirea ei!

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Dumineca a 3-a din Păsesimi, la 19 Martie 1944, servesc: Cons. Emilian Cloran, Aurel Nanu și prot. Mihail Neagu; diaconii: *Anatolie Scurtu* și profesorul *Dr. Grigorie T. Marcu*. Predică: Cons. *Aurel Nanu*. La Oastea Domnului predică: *Pr. Nicolae Constantin* dela parohia Sibiu-Lazaret.

Sâmbătă în 25 Martie 1944. *Bunavestire*, servesc: Prot. *Mihail Neagu*, cons. *Dr. Spiridon Cădea* și prof. *Dr. Teodor Bodogae*; diaconii: cons. *Alexandru Popa* și *Simion Macarie*. Predică: cons. *Dr. Spiridon Cădea*. La Oastea Domnului predică: *prot. Mih. Neagu*.

Conferința publică. Duminecă, în 19 l. c., ora 17, în sala prefecturii județului Sibiu, va vorbi dl profesor universitar *Victor Stanciu* despre Episcopul Roman *Ciorogariu*. Intrarea liberă.

Nu repeta minciunile dușmane! Cu un cuvânt poți să-ți distrugi avutul și familia!

Nr. 26—1944

[22] 1-1

Concurs

Parohia ort. rom din Vinerea, jud. Hunedoara, publică concurs pentru executarea următoarelor lucrări de construcție la biserică sa:

1. Pictarea bisericii.

2. Executarea iconostasului și a mobilierului din lemn de stejar sculptat.

3. Pentru lucrările dela punctul 1, concurenții, pictori autorizați, vor înainta până la data de 1 Mai 1944 oferte însoțite de schițe de ansamblu al lucrării, în conformitate cu regulile iconografiei, precum și o dovadă că au mai executat astfel de lucrări.

Pentru lucrările dela punctul 2, ofertele se vor depune până la 1 April 1944, planul și devizele aflându-se la oficiul parohial.

Asupra ambelor lucrări consiliul parohial își rezervă dreptul de a încredința lucrarea concurentului care va oferi cea mai bună încredere că va executa lucrarea în condițiuni optime artistice.

Din ședința consiliului parohial dela 2 Februarie 1944

Preot: *Ioan Sabău*
președ. comit. parohial

Citiți, și sprijiniți
răspândiți ziarul

Telegraful Român

Nr. 159—944

[21] 1-3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc din Deva, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Venitele fixate pentru acest post:

1. 7.000 [șaptemii lei] salar lunar dela parohie, până la bugetarea postului de către Stat.

2. 3.000 [trei mii Lei] chirie lunară pentru locuință.

3. Stola cantorală din cele 2 parohii.

Cântărețul va fi prezent zilnic la serviciile ce se fac de către preoții locali în sf. Biserică.

Cei îndreptățiți își vor înainta cererile în termen, însoțite de documentele necesare, oficiului nostru protopopesc, urmând a se prezenta apoi în vreo Duminecă sau sărbătoare pentru a cânta la strană.

Deva la 7 Martie 1944.

Oficiul protopopesc ortodox român, în înțelegere cu Consiliul parohial al Devei.

Teofil Chiffa
protopop

Nr. 1390/944

(19) 2-3

Concurs

Pentru întregirea postului de agronom școlar, dela Școala Normală de băieți „*A. Șaguna*” din Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Salarul împreună cu acest post intră în clasa I, grupa C. 9. tipul 7 și se cifrează cu 7200 lei salar brut și 5900 lei indemnizație de scumpete, plus masa.

Dela candidații la acest post se cere diploma unei școli inferioare de agricultură. —

Cererile de concurs, însoțite de toate actele necesare, se vor înainta Consiliului nostru Arhiepiscopesc.

Sibiu, din ședința secției culturale a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 29 Februarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

(20) 2-3

Concurs

Pentru întregirea postului vacant de cântăreț bisericesc la biserica Sfântu Gheorghe din Brașov, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat, postul fiind bugetat.

*** FOIȘOARA *****Pastorația în legătură cu slujbele din molitvelnic**

(6)

Tainele, iar alături de ele ierurgiile și toate slujbele din molitvelnic bisericesc, cu un cuvânt rugăciunea, este mijlocul prin care se împărtășește credincioșilor Harul lui Dumnezeu și se pun credincioșii în legătură cu Părintele nostru din ceruri. Pentru ca ea să-și albat efectul dorit, se cere o atitudine de sinceră transformare a preotului, mai ales în timpul săvârșirii ei. Cu cât va fi mai sguduit sufletul preotului de contactul ce-l stabilește cu Dumnezeu, prin o astfel de rugăciune, cu atât va fi mai mult mișcat și sufletul credincioșilor.

Preotul, în calitatea sa de săvârșitor al tainelor și a tuturor slujbelor cuprinse în molitvelnic, trebuie să țină seama că el este, după cuvântul sf. Apostol Pavel, „omul lui Dumnezeu” (1 Tim. 6, 11) având misiunea de a sfînti și de a duce la mânguire sufletul credincioșilor săi. Un suflet

ori care dintre ele, cel din urmă chiar, oala a suta, ieșită și rătăclită din turmă valorează crucea, jertfa sau sângele Mântuitorului vărsat pe Golgota pentru răscumpărarea și mântuirea lui. La vremea judecării, păstorul va avea să răspundă de sufletele încredințate lui și plătită atât de scump de Stăpânul său. „Pentru aceea păstori, auziți cuvântul Domnului, zice profețul Iezechiel, iată eu asupra păstorilor voi cere oile mele din mâinile lor” 34. 9-10. Și o pagubă pricinuită în turma duhovnicească încredințată preotului nu se poate plăti decât cu sufletul preotului însuși.

Iată deci că dacă slujba preoției este atât de sublimă, este împreună și cu o răspundere înfricoșătoare. Același duh sfânt împărtășit sfinților profeți și apostoli, ni-a fost împărtășit și nouă prin hirotonire și prin mînguire, iar noi îl împărtășim fiilor bisericii române. Cu tolag de fier au păstori sfinții profeți și apostoli, necăutând la fața omului. Din porunca iubirii de Dumnezeu și a adevărului lui au înfruntat pe regi pe miniștri, pe dirigători și pe toți oamenii pentru fărădelegile lor. Ei nu s'au făcut părtași, din comoditate, păcatelor multimilor desfrânate și rătăcite dela adevărata credință, ci au rămas stâlpi de foc,

luminători ai darului Duhului sfânt, care a grăit popoarelor prin ei. Noi datori suntem să luăm dela ei indemn în toată munca noastră pastorală.

Arma noastră, tolagul nostru e cuvântul și conformarea întru totul a vieții noastre, potrivit cuvântului propoveduit. Și să nu așteptăm preotule, roduri momentane. Samănă duh sfânt și cu putere de foc și nu purta grija roadelor, căci această grijă nu și-a încredințat-o ție marele nostru Stăpân. Țarina este a lui Dumnezeu. Bunul Dumnezeu va purta grija de roade și de strângerea lor la vremea sa. Tu lucră în duh sfânt, uită-te pe tine și ale tale uită-le, și să știi că numai atunci și-ai făcut datoria deplină, când ai căzut pe brazdă.

Tu prin taina preoției ești ales din lume ca și marele preot Iisus Hristos. Câtă bucurie duhovnicească exprimă sfânta taină a preoției. Hora în jurul mesei sfinte, după exprimarea în public a vredniciei e o adâncă veselie a inimilor creștine, care însetau după descoperirea fiilor lui Dumnezeu, cari singuri atunci și azi, sunt nădejdea fapturii. Vrednic este? Da! Vrednic este, strigă în delir de bucurie poporul credincios. Dar, vă gândiți fraților preoți, ce-ar fi când s'ar striga din popor; nu e

2. Venite după serviciile din parohie.

3. Locuință în natură, sau bani pentru chirie.

Cântărețul ales va sta în permanență. la dispoziția parohului, atât la serviciile divine, cât și la adunările Oastei Domnului și ale celorlalte societăți religioase din parohie.

Concurenții își vor înainta cererile însoțite de diploma dela o școală de cântăreț bisericesc și alte acte de recomandare oficiului parohial al Bisericii Sfântul Gheorghe din Brașov și se vor prezenta la Biserică spre a-și arăta cunoștințele în tipic și aptitudinea la cântările bisericesc.

Brașov în 28 Februarie 1944.

Preot-paroh *Dumitru Tohăneanu*

Văzut:

Dr. N. Stinghe,

adm. prot.

Citiți și răspândiți**Revista Teologică**

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit *NICOLAE* al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „*Andreiană*”. Director: Prof. *Dr. Grigorie T. Marcu*. Abonament anual, Lei 900.

AVIZ

Se aduce la cunoștință P. On. Oficii protopopești și parohiale, că s'au majorat taxele de publicare a Concurselor în *Telegraful Român*, după cum urmează:

Concurs de protopop Lei 5000. —

„ „ paroh cl. I „ 3000. —

„ „ „ „ II „ 2500. —

„ „ „ „ III „ 2000. —

plus timbru Lei 10.- la m'e.

Administrația
TELEGRAFULUI ROMÂN
Sibiu

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

vrednic? Nu că am putea fi mai puțin vrednici decât înaintașii noștri. Dar compromisiul pe care-l facem cu lumea, cu păcatele ei, cu comoditatea ei, cu moliciunea ei, buna voie cu care lertăm și ne uităm printre degete la fapte oprite de religia noastră, pentru care am fost și suntem aleși din lume, îmbrățișarea unor ocupațiuni, cari ne aduc bani și lucruri lumești, aceste toate fac sminteală și anihilează efectele pastorației.

Da, și nouă ni-e dat să trăim, dar bucuria pe care ni-o agonisesc mie și familiei mele, să nu facă sminteală fratelui meu,

Pastorația de aici pornește. Nici să nu binevolm cu păcatul. Chiar când ne facem părtași păcatului, noi preoții ne așezăm într-o stare greșită când binevolm cu el.

(Va urma).

Preot *Valeriu Volneag*

**Nu lăsa otrava svonului dușman
să-ți pătrundă în casă!**

**Prin minciuni, dușmanul turbură
sufletele celor slabi.**